

Türkçenin Grafo Fonolojisine Dair: Grafo Fonoloji [Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları]

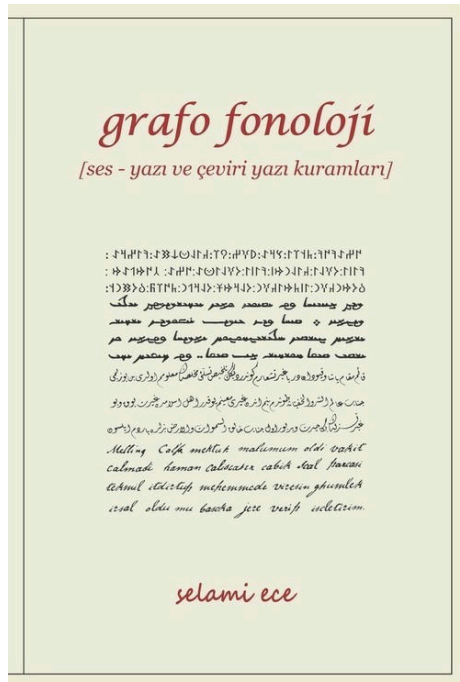
On the Grapho Phonology of Turkish: *Grafo Fonoloji* [*Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları*]Mehmet Akif Gözitok¹

¹ Erzurum Teknik Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Erzurum, Türkiye

Selami Ece, Grafo Fonoloji [Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları]. Erzurum: Eser Yayınları, 2024, 1010, ISBN: 978-625-00-1781-4

Anahtar Kelimeler Grafo Fonoloji • Transkripsiyon • Çeviri yazı • Latinizasyon • Türk Alfabeleri

Keywords Grapho Phonology · Transcription · Transliteration · Latinization · Turkish Alphabets

Atıf | Citation: Gözitok, Mehmet Akif. "On the Grapho Phonology of Turkish: Grafo Fonoloji [Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları].
Review of the book Grafo Fonoloji, by Selami Ece". *Türkiyat Mecmuası-Journal of Turkology*, 35, 1 (2025): 421-426. <https://doi.org/10.26650/iuturkiyat1570647>

 This work is licensed under Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

© 2025. Gözitor, M. A.

✉ Sorumlu Yazar | Corresponding author: Mehmet Akif Gözitok makif.gozitok@erzurum.edu.tr

Önce söz vardı. Bu basit ama son derece derin anlamlar taşıyan cümle, mistik ve metafizik izahlara layık veçhesinin ötesinde, sözün yani kelimenin insanlık tarihindeki köklü yerine ve sözün yazıdan daha öncül oluşuna işaret eder. Nitekim insanoğlu, varoluşu boyunca düşünceleri ve duyguları önce sesle, yani sözle biçimlemiş ve sözü, toplulukları bir arada tutan güçlü bir bağ haline getirmiştir. Ancak söz, semavi oluşu yönüyle geçici ve kaybolmaya meyillidir. Bu noktada insanlar, sözü “uçup giden” bir şey olmaktan çıkarıp kalıcı ve zaman-mekân sınırlarını aşabilir kılabilmek için bir araç geliştirdiler: “Yazı”. Sözün mücessem bir hâle bürünmesi anlamına gelen bu araç, insanlık tarihindeki en büyük adımların ilkidir.

Konuşulan dil her ne kadar tarih boyunca toplumlar arası etkileşimdeki en temel araç olsa da sesin geçiciliği, bilginin ve kültürün kalıcı olarak aktarılmasını zorlaştırmıştır. İşte bu noktada yazı, sesin ölümsüzleşmesini ve bilginin nesiller boyu taşınmasını sağlayan en güçlü araç hâline gelmiştir. Ancak bu süreç, basit bir dönüştürme işleminden çok daha karmaşıktır çünkü sesin yazıya dökülmesi, sözün fonolojik yapısıyla derin bir ilişki içerisindedir. Bu açıdan yazı, sözün zamansız bir biçimde varlığını sürdürmesini sağlarken aynı zamanda dilin ses yapısı olan fonoloji ile de sıkı bir bağ kurar. Fonoloji, bir dilin ses yapısını ve bu seslerin nasıl düzenlendiğini incelerken yazı ise bu seslerin semboller aracılığıyla somutlaştırılmasıdır. Sesin yazıya dökülmesi, dili ölümsüzleştirmekle kalmaz; aynı zamanda insan zihnindeki soyut düşünceleri somut bir biçime de büründürür. Bu süreç, her ne kadar sözden sonra gelen bir adım gibi görünse de yazı ve fonoloji arasındaki karşılıklı etkileşim, insan dilinin gelişiminde kritik bir öneme sahiptir.

Diğer taraftan dillerin büyüleyici dünyası, yalnızca konuşulan sözcüklerin tınisiyla değil, bu sözcüklerin yazılı formlarda aldığı estetik biçimle de insan zihninde yankı bulur. Yazı ve sesin bulunduğu noktada bir köprü kuran grafo fonoloji, dil bilimin en sofistike ve zengin alanlarından biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir dilin derinlerinde yatan seslerin (fonemlerin), yazıya dökülerek somut bir semboller dizgesi (grafemler) aracılığıyla anlam kazanması, yüzyıllar boyunca dil bilimcilerin üzerinde durduğu en önemli konulardandır. Grafo fonoloji, en genel tanımıyla bu ses-grafem ilişkisini sistematik bir biçimde inceleyerek yazının ses yapısıyla nasıl etkileşime girdiğini anla(t)maya çalışır.¹ Harflerin ve sembollerin her biri kendi tarihi ve kültürel kökenine dayanarak bir dilin sesli varlığını nasıl temsil ettiğini; yazı ve sesin zaman içindeki evrimine nasıl yön verdiğini, dillerin yazı sistemleriyle ses sistemleri arasında kurulan bu bağın her zaman kusursuz bir yansıma olup olmadığını, farklı dilsel ve kültürel dinamiklerin bu ilişkide yer yer karmaşık örüntüler yaratıp yaratmadığını araştırır. Özellikle farklı yazı sistemlerinin kendine özgü kuralları, alfabeler arası geçiş süreçleri, fonolojik değişimlerin yazıya yansıması gibi konular, ses ve yazı arasındaki bu kadim ilişkiyi inceleyen grafo fonolojinin kapsamına giren konulardır.

Bilindiği üzere Türkçe, yazılı metinler üzerinden takip edilen 1300 yıllık tarihi boyunca Göktürk (Orhon), Soğd, Uygur, Mani, Brahmi, Nestûrî-Süryânî, Çin, Peçenek, Tibet, Passe-pa, Arap, Ermeni, İbrânî, Grek, Latin ve Kiril (Slav) alfabeleri olmak üzere 16 farklı alfabe kullanmıştır. Herhalde Türkçe kadar farklı alfabelerle yazılmış başka bir dile rastlanmaz. Bunda Türklerin diğer kavimlerle olan dinî, kültürel, ekonomik ve coğrafî münasebetlerinin etkili olduğu bilinmektedir. Türkçenin kullandığı bu alfabelerin dil ile uyumu sürekli olarak tartışılacak bir konu olmasına rağmen, bugüne değin Türkçenin grafo fonolojisi hakkında yapılmış derli toplu ve bütüncül bir çalışma yoktur. Yapılan çalışmalar ya sadece bir dönemi ya da yalnızca birkaç eseri ele alıyordu. Fakat Prof. Dr. Selami Ece tarafından 2024 yılında yayımlanan *Grafo Fonoloji [Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları]* isimli 1010 sayfalık hacimli kitapta, “Türk yazı tarihi kendi zaman ve mekânsal koordinatlar[ın]da² incelenmiş, alfabe değişikliğinden hâsıl olan okuma ve aktarma problemleri ve bu problemlere dair çözümler ortaya konmaya çalışılmıştır”. Bu açıdan çalışma “yazının insanlık tarihindeki yeri”ni belirledikten sonra “Göktürk, Uygur, Osmanlı (Doğu Türkçesi ve Batı Türkçesi tasnifiyle) ve Latin harfleri” dönemlerini grafo

¹David Crystal, *A Dictionary of Linguistics and Phonetics* (Malden: Blackwell Publishing, 2008), 220.

²Doğrudan alıntılarda yer alan köşeli parantez içindeki eklemeler tarafımıza aittir.

fonolojik açıdan inceleyerek “filoloji başta olmak üzere metin merkezli çalışmalarda doğru okuma ve çeviri yazıya referans olabilecek bir eser sun[may]” amaçlamaktadır. Bu bütünlükçü perspektifi sebebiyle kitabın Türkçenin grafo fonolojisi alanında son derece önemli bir boşluğu doldurduğunu belirtmek gerekir.

Yazarının ifadesiyle “İnsanın varoluşundan itibaren yazının mevki[inin] ele alın[dığı]”, “yazının resme istinat eden yönleri[nin] incelen[dığı]” bu kitap, “Giriş”ten numaralandırılmak suretiyle “Türkçenin Runik Harfli Yazı Dönemi”, “Uygur Harfli Yazı Dönemi”, “Türkçenin Arap Harfli Yazı Dönemi” ve “Türkçenin Latin Harfli Yazı Dönemi” başlıklı dört bölüm ile “Sonuç”, “Bibliyografya”, “Kaynakça” ve “Terimler ve Anahtar Kelimeler İndeksi”nden oluşmaktadır.

Kitabın “Giriş” bölümü, okuyucuyu sonraki bölümlere hazırlayacak mahiyetteki “Yazının Grafiksel Evreleri” ve “Yazının Tarihi” başlıklarıyla yazının insanlık tarihindeki mevkiini kronolojik olarak tayinle başlamaktadır. Bu başlıkları müteakiben Arap, Fars ve Türk yazı sistemlerinin yanı sıra “Run (Gizem) Harflerinin Kökeni”, “Runların Grafiksel Özellikleri” ve “Run Harflerinin Fonetik Yapısı” başlıkları ele alınmaktadır.

“Türkçenin Runik Harfli Yazı Dönemi” başlıklı birinci bölüm, eski Türk yazıtlarının tarihsel ve grafiksel/Runik özelliklerini; eski Türk yazı sistemindeki grafem-fonem ilişkisini, yazıtların harf-işaret kombinasyonunu ve imla tekniğini, kelimelerde blok teşkil eden hece işaretlerini ve ortak görevli bazı işaretlerin fonetik yükünü, ünsüz nöbetleşmesini, yazıtlar arasındaki imla farklılıklarını ve gramatikal değişkenleri yahut belirsizlikleri ele almaktadır. Yazar “Uygulama” alt başlığında ise Köl Tigin Yazıtı’nın D21 satırını merkeze alarak eklerin imlasındaki klişeleşmeyi, kökte ve ekte vokalin yazılıp yazılmama temayülünü uygulamalı olarak ortaya koymaktadır.

Kitabın en kısa bölümü olan “Uygur Harfli Yazı Dönemi” başlıklı ikinci bölüm, kök ve eklerin yazımında birbirlerine çok benzeyen Uygur ve Osmanlı Türkçesi dönemlerini mukayese etmektedir ve imla sistemi hemen hemen eş süremliler olarak devam eden bu iki alfabenin grafo fonolojik müştereklerini ve farklılıklarını ortaya koymaktadır.

Selami Ece, kitabın en hacimli bölümü olan “Türkçenin Arap Harfli Yazı Dönemi” başlıklı üçüncü bölümü, dört alt başlığa ayırmıştır. Yazar, “Karahanlı Türkçesi ve Türk İmla Geleneği” alt başlığında, Karahanlı Türkçesi Dönemi eserleri *Kutadgu Bilig*, *Atebetü’l-Hakâyık* ve *Dîvânü Lugâti’t-Türk*’ten hareketle dönemin imla ilkeleri üzerinde durmuş, daha önce yapılan çalışmalarda çeviri yazı farklılıklarına dikkat çekerek birtakım orijinal okuma tekliflerinde bulunmuştur. Eserin “Doğu Türkçesinin İmlası ve Transkripsiyonu” başlıklı ikinci alt bölümünde Harezmi Türkçesi, *Nehcü’l-Ferâdis*, *Mukaddimetü’l-Edeb*, *Mu’înü’l-Mürîd*, *Hüsrev ü Şîrîn*, *Kıyasü’l-Enbiyâ* ve *Mahzenü’l-Esrâr*; Kıpçak Türkçesi *Codex Cumanicus* ve *Kitâb-ı Mukaddime-i Ebu’l-Leysi’s-Semerkindî*; Çağatay Türkçesi *Muhâkemetü’l-Lugateyn*, *Babür Dîvânı* ve *Lutfî Dîvânı* gibi eserler üzerinden değerlendirilerek dönemin imla kaideleri ortaya konulmuştur. “Batı Türkçesinin İmlası ve Transkripsiyonu” alt başlığında yazar, Osmanlı Türkçesindeki Arapça ve Farsça unsurları ayrıntılı bir şekilde anlattıktan sonra “Osmanlıca” alt başlığı altında farklı dönem, tür ve kategoriye ait 80 metinden hareketle özelde eserin genelde ise dönemin imla anlayışını karakterize eden imla özelliklerini tespit etmeye; imla ve telaffuz arasındaki ilişkiyi karakterize eden süreci belirlemeye çalışmıştır. Böylece “...farklı yüzyıllara ait harekesiz metinlerin ses sistemini temellendirme, çeviri yazısını konumlandırma ve dolayısıyla Türkiye Türkçesinin fonolojik ve morfolojik araştırmalarına katkıda bulunma[yı]” amaçlamıştır. Ece’nin bu maksatla “Osmanlıca Harekeli Metinler” alt başlığı altında Sultân Veled’in *Rebabnâme*’sinden Ahmedî’nin *İskendernâme*’sine; Evliyâ Çelebi’nin *Seyahatnâme*’sinden Zarîfî’nin *Pendnâme*’sine; Şemseddîn Sivasî’nin *Mevlid*’inden Şemseddîn Sâmî’nin *Orhun Abideleri*’ne kadar 13. yüzyıldan 20. yüzyıla kadar Osmanlı Türkçesiyle kaleme alınmış 49 farklı metni kılı kırk yararcasına incelediği görülmektedir. Buna ek olarak yazar, Osmanlı Türkçesindeki söz ile yazı arasındaki mesafeyi tayin etmek üzere resmî veya gayriresmî bir görev ya da seyahat amacıyla Osmanlı coğrafyasında bulunmuş Avrupalıların Latin harfleriyle yazdıkları sözlükler, gramer kitapları, seya-

hat rehberleri ve mektuplardan ibaret çeviri yazı metinlerinden hemen hepsini incelemiş; çalışmaya bu eserlerden örnekler olarak “Arap alfabesinin delalet etmediği Türkçe vokal sistemine dair bazı boşlukları tayin ve telafi” etmeye çalışmıştır. Bu noktada 16. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar uzanan bir devreyi temsil eden çeviri yazılı metinleri “Çeviri Yazı (Transkripsiyon) Metinleri” alt başlığı içinde değerlendirmiştir. Yine Andre Du Ryer, Giovanni Molino, Bernardo da Parigi, Jakab Nagy de Harsany, Francois à Mesgnien Meninski ve Sir James W. Redhouse’un sözlüklerine “Sözlükler” alt başlığında; Bergamalı Kadri Efendi, Filippo Argenti, Jean Baptiste Holdermann, Gulielmo Seamean, Francois à Mesgnien Meninski, Hieronymo Megisero, Par M. Viguier, Da Cosimo Comidas de Carbognano, Sir James W. Redhouse, Arthur Lumley Davids, Thomas Vaughan, Nassif Mallouf, Major Charles Boyd, William Burckhardt Barker, P. Samuel Catergian, Edwin Arnold, Frank Lawrence Hopkins, Captain C. F. Mackenzie, Charles Wells, Charles James Tarring, August Müller, Anton Tien ve V. H. Hagopian gibi müelliflerin gramer kitaplarına “Gramer Kitapları” alt başlığında müracaat etmiştir. Yazar ayrıca “İlk Yazılı Gramer Kitaplarına Göre Osmanlıca’nın Kavaidi” alt başlığı altında harf inkılabına kadar yazılmış gramer kitaplarında imla ve telaffuz meselesinin nasıl değerlendirildiğini Ahmet Cevat Emre, Hüseyin Cahit, Midhat Sadullah (Sander), Abdullah Ramiz Paşa, Jean Deny ve Milan Adamoviç Ahmet Cevdet ve Fuat Paşaların kavaid eserlerinden hareketle belirlemiştir. Son olarak yazar “Hatice Sultan’ın Melling Kalfa’ya Mektupları” alt başlığında, Üçüncü Selim’in kız kardeşi Hatice Sultan’ın (1768-1822) Ortaköy ile Arnavutköy arasındaki sarayını ve sarayın tefrişatını yapan Fransız ressam ve mimar Antoine Ignace Melling (1763-1831) ile Latin harfli mektuplaşmalarını da derlemine eklemiştir. Tüm bu metinlerin tespiti, incelenmesi ve birbiriyle mukayesesi sonucunda yazar elde ettiği verileri “Latin Harflerine Kadar Türk Yazı Geleneği” alt başlığında özetlemiş; “Yazı ve Çeviri Yazıda Ortografik Uyum”, “Arapça, Farsça ve Türkçenin Fonetik Koordinasyonu”, “Osmanlıca’nın İmla Kaideleri”, “Transkripsiyon/Çeviri Yazı/Romanizasyon”, “Transkripsiyonda Yöntem Tespiti”, “Transkripsiyon/Çeviri Yazı İlkeleri” alt başlıklarında çalışma sonunda ulaştığı sonuçları ve önerilerini vermiştir.

Kitabın “Türkçenin Latin Harfli Yazı Dönemi” başlıklı dördüncü bölümü ise “Osmanlıcadan Latinceye Tarihi Sürecin Analizi” “Latin Harfleri ve Türkçenin Ses Sistemine Uyumu”, “Yazının Söze Delaleti” ve “Çeviri Yazının Yazıya Delaleti” alt başlıklarından meydana gelmektedir.

Kitabın “Sonuç” bölümünde genel bir değerlendirme yapılmaktadır ve ardından gelen “Bibliyografya” bölümünde, sonraki çalışmalar için rehber niteliğinde geniş bir kaynakça verilmektedir. Ayrıntılı bir şekilde hazırlanan “Terimler ve Anahtar Kelimeler İndeksi” ile de eserden okuyucunun azamî istifade etmesi sağlanmıştır.

Esasında bu çalışmanın başlangıçtaki gayesi, transkripsiyon uygulama tekniklerinde kolektif bir anlayışla hareket edilememesi problemine bir teklif sunmak iken yazar daha sonra problemin sırf bir işaretleme anlayışından ibaret olmadığını, yabancı bir metnin öncelikle imla tekniğinin bilinmesiyle ilgili bir mesele olduğunu fark etmiştir. Bu durum yazarın konuya daha geniş bir perspektiften bakmasını zaruri kılmıştır. Nitekim daha sonra çalışmanın konusu, genel manada insanın var oluşuyla başlayan yazı tarihini ve özelde ise Türklerin yazılı ilk metinleri olan Göktürk Anıtları Dönemi’nden günümüze kadar uzayan değişim ve gelişim dönemini kapsamaktadır. Selami Ece, Türkçenin yazı serüvenini bütüncül bir şekilde ortaya koyabilmeyi ve Türkçenin başlıca yazı sistemleri ve alfabelerinin kronolojik değişimlerini belirleyerek bunların ifadeye ne kadar delalet edebildiğini tespit edebilmeyi amaçladığı bu kitabında şu sorulara cevap aramaktadır:

- Dil, yazı sistemleri içerisinde kendini ne ölçüde ortaya koyabilir?
- Alfabe değişimlerinin getirdiği tabii ve kaçınılmaz problemler nelerdir?
- Farklı milletlerin alfabeleri arasında millî olanlar veya bir başka kültürden ithal edilmiş olanlar, yazının kökenine dair bize ne tür fikirler verir?
- Yazmak eylemi ile resmetmek eylemi arasındaki sınır nedir?

- Yazının resme istinat eden yönleri nelerdir?
- Yazı, alfabenin kümelenmesinden mi ibarettir?
- Yazan kişinin yazıya şifreledikleri, yazıya haricen yüklenmiş değerleri çözmeden doğru okunabilir mi? Bu bakımdan okur-yazarlıktan söz ederken acaba gerçekten okur-yazar mıyız?
- Ses ile yazı arasındaki eşleşmeyi farklı yazı sistemlerinden hareketle izah etmek mümkün mü?
- Çeviri yazı çalışmalarında ortak bir dil (uygulama biçimi) oluşturulabilir mi?
- Çeviri yazı uygulama farklılıkları metinleri tahrif eder mi?
- Türklerin, tarihin derinliklerinde kalmış sesini (ses sistemini/ses skalasını), imla üzerinden duymak ve duyurmak mümkün müdür?
- Bizlerin yazıya yüklediği ses değerleriyle, metnin yazıldığı dönemde yazıya yüklenen ses değerleri örtüşmekte midir?

Tüm bu sorulara aranan cevaplar sonucunda yazar, yazının sırf ses, çeviri yazının da sırf işaret olmadığı sonucuna varmış ve çalışmasının kapsamını petroglif yazı dönemine kadar genişlemiştir. Nitekim yazar, 8. yüzyıl öncesine uzanan Türk yazı tarihinin işaret sistemi değişse de imla tekniğinin bazı temel argümanlarla şekillendiğini tespit etmiştir. Bu sebeple yazar, eserinde teolojik ve pozitif bilimlerin ışığında yazının tarihini ortaya koymayı; piktografik ve ideografik yönleriyle Göktürk alfabesinin millî bir alfabe olduğunu göstermeyi; Uygur yazısıyla Türkçenin ifade imkânlarını araştırmayı; Arap harflerinin Doğu ve Batı Türkçesinde kullanım biçimini, yazım ilkelerini ortaya koymayı ve mukayese etmeyi; her iki sahanın (Doğu ve Batı Türkçesi) çeviri yazı çalışmalarını mukayese ederek uyumlu ve uyumsuz, gerekçeli ve gerekçesiz, bilimsel veya sübjektif yönlerini tanıtmayı ve çözüm teklifleri ortaya koymayı; çeviri yazı çalışmalarında bir ortak uygulama biçimi oluşturmayı; uygulama farklılıklarından kaynaklanan metin tahriflerini ortadan kaldırmaya yönelik çözümler üretmeyi; transkripsiyon (çeviri yazı) çalışmalarının ilkelerini tayin etmeyi; ses ile yazı arasındaki eşleşmeyi farklı yazı sistemlerinden hareketle izah etmeyi; genel ve özel manada yazma teorilerini belirlemeyi; Batılıların ve Şarkiyatçıların Türk alfabelerini kullanma biçimlerini inceleyerek yazıda görünen ve görünmeyen tarihsel sesleri tayin etmeyi; Latin harfleriyle yazma döneminde karşılaşılan ifade problemlerini ortadan kaldıracak çözümler ortaya koymayı amaçlamıştır.

Selami Ece'nin *Grafo Fonoloji [Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları]* adlı eseri, Türk yazı dilinin gelişimi ve ses sistemleriyle olan ilişkisini ele alan kapsamlı ve yenilikçi bir çalışma olarak öne çıkmaktadır. Bu kitap, yalnızca Türk dilinin alfabe değişiklikleri sürecine dair önemli tespitlerde bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda dilin yazıya aktarımında karşılaşılan zorlukları da detaylı bir şekilde analiz ediyor. Bu noktada Ece'nin en büyük başarısı, fonem-grafem ilişkisini merkeze alarak alfabe değişikliklerinin dilin anlam ve yapısal özelliklerine nasıl etki ettiğini derinlemesine incelemesidir. Eser, Türkçenin tarih boyunca kullandığı Göktürk, Uygur, Arap ve Latin alfabelerinin, dilin fonetik yapısına uygun hâle getirilme süreçlerini dikkat çekici bir titizlikle ele almaktadır. Özellikle, Arap alfabesinin Türkçeye uyarlanma sürecindeki harf değişiklikleri ve bu sürecin fonetik yansıması, kitabın güçlü ve özgün yönlerinden biridir.

Ece'nin çeviri yazı alanına getirdiği katkılar ve transkripsiyon sorunlarına yönelik geliştirdiği çözümler, kitabı sadece akademik çevreler için değil, dil bilimciler ve çeviri yazı ile ilgilenen tüm alanlar için de önemli bir kaynak hâline getiriyor. Osmanlı Dönemi transkripsiyon metinlerini derinlemesine inceleyerek yazı dilindeki dönüşümleri gözler önüne seren yazar, tarihsel ve dil bilimsel açıdan zengin bir perspektif sunuyor. Eserin bir diğer güçlü yönü, alfabe değişikliklerini yalnızca dil üzerindeki etkileriyle sınırlamayıp aynı zamanda kültürel ve toplumsal dönüşümlerdeki etkisiyle de kapsamlı bir şekilde ele almasıdır. Dilin yazıya dökülmesi sürecinde ortaya çıkan zorluklar, sadece teknik detaylar olarak kalmayıp dilin toplumsal rolüyle bağlantılı olarak da irdelenmektedir.

Sonuç olarak, *Grafo Fonoloji [Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları]* isimli kitap hem Türk dilinin yazılı tarihine dair kapsamlı bir kaynak hem de dil bilimsel tartışmalara yeni bir bakış açısı getiren özgün bir çalışma olarak değerlendirilebilir. Selami Ece'nin metodolojik titizliği ve geniş perspektifi, eseri dil bilim ve yazı tarihine dair önemli bir referans noktası haline getiriyor.

Yazar Bilgileri
Author Details

Mehmet Akif Gözetok (Doç. Dr.)

¹ Erzurum Teknik Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Erzurum, Türkiye

 0000-0003-0197-3093

 makif.gozitok@erzurum.edu.tr

Kaynakça | References

Crystal, David. *A Dictionary of Linguistics and Phonetics*. Malden: Blackwell Publishing, 2008.

Ece, Selami. *Grafo Fonoloji [Ses-Yazı ve Çeviri Yazı Kuramları]*. Erzurum: Eser Yayınları, 2024.

